

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/220/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417202075
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5417202075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: T. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. G. XXX, o zaplatenie 727,95 Eur s prísl., v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Csp/24/2017-48 zo dňa 12. júla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Csp/24/2017-48 zo dňa 12. júla 2017 potvrdzuje.

Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka zamietol žalobu (výrok I.) a žiadnemu z účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi stranami sporu bola dňa 28.02.2008 uzavretá Zmluva o úvere č. 3939036308, ktorú posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože sa jedná o typický vzťah medzi dodávateľom (žalobca) a spotrebiteľom (žalovaná). V zmysle 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihlíadal aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku, alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

3. Z predložených listinných dôkazov mal zistené, že predčasná splatnosť Zmluvy bola vyhlásená dňa 12.10.2009, teda nasledujúci deň (13.10.2009) mohlo zo strany veriteľa (žalobcu) dôjsť k žiadaniu zaplatenia celej sumy zo záväzku, kedy dodatočnú lehotu na plnenie určil sám veriteľ. Aj v prípade názoru, že premlčacia lehota mohla plynúť až po uplynutí 10 dňovej lehoty na zaplatenie zosplateného úveru, pokiaľ predpokladáme úložnú dobu zásielky spolu s 10 dňami na splnenie záväzku, je zrejmé, že najneskôr 13.11.2009 začala plynúť premlčacia lehota. Táto premlčacia lehota plynula až do 16.10.2011, nakoľko 17.10.2011 bola podaná žaloba na rozhodcovskom súde, kedy došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty. Z premlčacej doby do podania žaloby na rozhodcovskom súde teda uplynuli dva roky premlčacej lehoty. Premlčacia lehota potom opätovne začala plynúť až 14.01.2016 (dňom nasledujúcim po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie), kedy bolo už žalobcovi zrejmé, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilý byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia. Opätovne došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty až podaním žaloby na súd dňa

10.05.2017, to znamená, že premlčacia lehota plynula do 09.05.2017. V danom prípade je potom zrejmé, že bez pochyb uplynula trojročná premlčacia lehota a celý nárok preto považoval za premlčaný, na základe čoho žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd rozhodol tak, žalovanej ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania, nakoľko jej však v konaní žiadne trovy nevznikli, náhradu trov nepriznal žiadnej zo strán.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že okresný súd ho nevyzval na vyjadrenie sa k otázke aktívnej vecnej legitímácie a nepostupoval podľa § 129 CSP, nevyzval žalobcu na vyjadrenie k predbežnému právnomu posúdeniu veci o nezaložení jeho aktívnej vecnej legitímácie, ktoré jediné viedlo k zamietnutiu žaloby ako celku, nevytýčil termín predbežného prejednávania sporu podľa § 168 CSP a nevytýčil ani termín pojednávania podľa § 177 ods. 1 CSP. Vyjadril sa aj k plynutiu premlčacej doby, keď bol toho názoru, že premlčacia doba v rámci exekučného konania spočívala až do právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie a nie do právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, ako spočítavanie premlčacej doby vyhodnotil okresný súd. Ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné, pričom poukázal na viacero súdnych rozhodnutí - II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09, IV. ÚS 1551/08, NS SR 4 Cdo/25/2007, I. ÚS 114/08, IV. ÚS 252/04, II. ÚS 85/06, II. ÚS 380/2013, NS ČR 23Cdo/1201/2009). Žiadal preto odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. Žalovaná, ktorej bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 27.09.2017 (§ 373 ods. 3 CSP) nijakým spôsobom nereagovala.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

8. V predmetnej veci bol dôvodom na zamietnutie žaloby záver okresného súdu o premlčaní práva žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom, na ktoré súd prihliadal z úradnej povinnosti podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/ Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

9. Inštitút premlčania je definovaný ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo. Možno ho považovať za všeobecný občianskoprávny inštitút, ktorý sa uplatňuje pri všetkých subjektívnych občianskych právach okrem tých, ktoré sa buď nepremlčujú vôbec (§ 100 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka), alebo ktoré sa prekludujú v prípadoch výslovne ustanovených v zákone (§ 583), alebo ktoré zanikajú uplynutím doby (§ 578).

10. Funkciou premlčania je uľahčiť obranu povinného subjektu proti právam, ktoré trvali dlho, a preto často možno predpokladať, že už zanikli. Dokázanie tejto skutočnosti po dlhšom čase by mohlo viesť k značným alebo neprekonateľným ťažkostiam práve preto, lebo právo trvalo dlho.

11. Námietka premlčania, ktorú môže v konaní subjekt vzniesť, rieši takéto situácie zjednodušene, v súlade s požiadavkami istoty právnych vzťahov a ochrany povinného subjektu, povinnosť ktorého pravdepodobne zanikla. Niekedy sa týmto spôsobom zmarí právo oprávneného subjektu, ale aj pre ten prípad môže byť ospravedlnením to, že mal dosť času, aby sa o vykonanie svojho práva staral a aby ho uplatnil.

12. V súdnych konaniach týkajúcich sa spotrebiteľských sporov súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. aj bez návrhu skúma možnosť premlčania veriteľom uplatneného nároku, pričom je bez ohľadu na formu právneho vzťahu, z ktorého si veriteľ nárok na súde uplatňuje, povinný posudzovať otázku premlčania v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka.

13. Zmluvný vzťah, na základe ktorého žalobca v prejednávanej právnej veci pristúpil k uplatneniu nároku na súde, bol prvoinštančným súdom správne posúdený ako vzťah spotrebiteľský, čo v konečnom dôsledku nebolo ani jednou zo strán sporu namietané. Okresný súd preto správne pristúpil k skúmaniu možného uplynutia premlčacej doby žalobcom uplatneného nároku aj bez návrhu (bez podanej námietky

premlčania) ako aj k aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom správne uviedol, že nárok žalobcu je v zmysle § 100 Občianskeho zákonníka premlčaný.

14. Odvolací súd však napriek konštatovaniu správneho právneho záveru prvoinštančného súdu o márnom uplynutí premlčacej doby a následnom správnom meritórnem rozhodnutí pristúpil k spresneniu jeho odôvodnenia, v záujme zvýraznenia jeho vecnej správnosti a presvedčivosti.

15. Odvolací súd (súladne s aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov Slovenskej republiky) konštatuje, že pokiaľ bol v rozhodcovskom konaní vydaný rozhodcovský rozsudok predložený všeobecnému súdu v rámci exekučného konania ako exekučný titul, ktorý bol v exekučnom konaní určený za nulitný z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky (t.j. pre absenciu právomoci rozhodcu rozhodcovský rozsudok vydať) premlčacia doba v takýchto prípadoch v priebehu celého rozhodcovského a exekučného konania nespočívala. Rozhodcovské konania ako aj exekučné konanie boli vedené bez toho, aby mal žalobca k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané právomocným orgánom, na základe čoho nie sú splnené podmienky na spočívania plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka (bližšie napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/349/2015 zo dňa 25.08.2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/52/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/514/2014 zo dňa 24.06.2015). S uvedenými právnymi názormi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

16. Obdobný právny názor zastal v najnovšej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí III. ÚS 572/2017 zo dňa 20.09.2017 k otázke plynutia premlčacej doby v súvislosti s rozhodcovským konaním, ktorého rozhodnutie bolo súdom posúdené ako nulitné, uviedol nasledovne: „Premlčacia doba neplynie od uplatnenia nároku aj na takom orgáne, akým je rozhodcovský súd, avšak v konkrétnej prerokúvanej veci bola exekúcia vedená na okresnom súde zastavená z dôvodu, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatným zmluvným dojednaním, a preto sa na ňu prihliada tak, ako keby nebola v zmluve uvedená. Preto ak sťažovateľka uplatnila svoje právo na rozhodcovskom súde, ktorého rozhodca nemal právomoc vydať rozhodcovský rozsudok, nejde o uplatnenie práva u príslušného orgánu v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Samotné rozhodcovské konanie, ale aj exekučné konanie bolo vedené bez toho, aby sťažovateľka mala k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie právomocným orgánom. Premlčacia doba sa preto nezastavila a plynula po celý čas ako rozhodcovského, tak aj exekučného konania, a preto sťažovateľka musí niesť následky jej plynutia.“

17. Z obsahu žaloby v prejednávanej veci odvolací súd zistil, že celá nesplatená istina vyplývajúca zo Zmluvy o úvere č. 3939036308 zo dňa 28.02.2008 sa stala predčasne splatnou dňa 12.10.2009. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku určil (a zároveň nebolo rozporované), že premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňa 13.11.2009, s ohľadom na doručovanie výzvy žalovanej a uplynutí 10 dňovej lehoty na splnenie záväzku, ktorý bol predmetom žaloby. Žalobca si nárok následne uplatnil na rozhodcovskom súde, ktorý žalobe rozhodcovským rozsudkom sp. zn. PVC10110567 zo dňa 07.06.2013 (právoplatným dňa 26.08.2013, vykonateľným dňa 30.08.2013) vyhovel v celom rozsahu. Dňa 31.03.2015 bol u súdneho exekútora podaný návrh na vykonanie exekúcie. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7Er/129/2015-13 zo dňa 22.06.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 9CoE/20/2015-31 zo dňa 30.09.2015 právoplatným a vykonateľným dňa 13.01.2016 z dôvodu posúdenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, následkom čoho nebolo možné založiť právomoc rozhodcovského súdu na vydanie rozhodcovského rozsudku (ktorý je de facto nulitným právnym aktom) zamietnutá. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí poverenia na vykonanie exekúcie bolo exekučné konanie sp. zn. 7Er/129/2015 uznesením č.k. 7Er/129/2015-37 zo dňa 07.03.2016 zastavené.

18. S prihliadnutím na vyššie uvedené právne závery o nespočívání plynutia premlčacej doby počas vedenia rozhodcovského konania a aj následného exekučného konania, pokiaľ bol rozhodcovský rozsudok v exekučnom konaní označený za nulitný (z pohľadu práva neúčinný) právny titul, premlčacia doba začala plynúť dňa 13.11.2009 a jej plynutie bez spočívania pokračovalo až do dňa 13.11.2012, kedy v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka uplynula.

19. Žalobcom uplatnený nárok v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7Csp/24/2017 na zaplatenie 727,95 Eur s prislúšenstvom, ktorý si žalobca na súde uplatnil dňa 10.05.2017, je preto potrebné považovať za nárok premlčaný, na základe čoho prvoinštančný súd žalobu správne zamietol.

20. S prihliadnutím na takto preukázaný stav potom zostáva bez právneho významu žalobcom namietaný postup okresného súdu, ktorý podľa jeho názoru nesprávne určil skončenie spočívania premlčacej doby dňom právoplatnosti uznesenia exekučného súdu o zamietnutí udelenia poverenia na vykonanie exekúcie č.k. 7Er/129/2015-13 zo dňa 22.06.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 9CoE/20/2015-31 zo dňa 30.09.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.01.2016 a nie až právoplatnosťou uznesenia o zastavení exekúcie č.k. 7Er/129/2015-37 zo dňa 07.03.2016 (t.j. dňom 17.05.2016), pokiaľ si žalobou uplatňoval právo (nárok na zaplatenie 727,95 Eur s prisl.) ktoré už bolo v čase podania žaloby (t.j. 10.05.2017) jednoznačne premlčané.

21. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku je dôvodné uviesť, že obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako je to vyjadrené v článku 1 ods. 1 ústavy.

22. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako na podanú žalobu reagovala/nereagovala žalovaná, poukázal na zákonné ustanovenia ktoré na zistený stav aplikoval, pričom rozhodol o celom nároku žalobcu a odôvodnenie jeho rozhodnutia v plnom rozsahu korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. Odvolaciu námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu preto posúdil odvolací súd ako nedôvodnú.

24. Žalobca v odvolaní ďalej namietal že nebol prvoinštančným súdom vyzvaný na vyjadrenie sa k otázke aktívnej vecnej legitímácie a rovnako nebol vyzvaný ani na vyjadrenie k predbežnému právnomu posúdeniu veci o nezaložení jeho aktívnej vecnej legitímácie, ktoré jediné viedlo k zamietnutiu žaloby ako celku. Odvolací súd však v tejto súvislosti uvádza, že nemôže preskúmať rozhodnutie na základe iných, než sporovou stranou v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať súd prvej inštancie so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu vyššie uvedená odvolacia námietka nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa touto námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, pričom je zrejmé, že sa jedná o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

25. K námietke odvolateľa týkajúcej sa ním tvrdeného procesného pochybenia okresného súdu tým, že nevytýčil termín pojednávania podľa § 177 ods. 1 CSP odvolací súd poukazuje na spotrebiteľský charakter žalobou uplatňovaného nároku a na špecifickú úpravu spotrebiteľských sporov v tretej časti druhej hlavy prvého dielu Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorej nie je potrebné v

spotrebiteľských sporoch nariadiť pojednávanie, pokiaľ ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1000 Eur, ktoré podmienky boli v prejednávanej právnej veci splnené.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

27. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).